

Kateřina Kubalová
ilustrace Zdeňka Őtudlarov

Plasmyška

*Jak mal myšák
hledal odvahu*

bambôk®

Kateřina Kubalová
ilustrace Zdeňka Őtudlarov

Plasmyška

*Jak mal myšák
hledal odvahu*

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Kateřina Kubalová

Plašmyška

Jak malý myšák hledal odvahu

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 7778. publikaci

Ilustrace Zdeňka Študlarová

Foto K. M. Baalbaki

Odpovědná redaktorka Lucie Švecová

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 56

Vydání 1., 2020

Vytisklo TISK CENTRUM, s.r.o., Moravany

© Grada Publishing, a.s., 2020

Cover Illustration © Zdeňka Študlarová, 2020

ISBN 978-80-271-1896-0 (pdf)

ISBN 978-80-271-1774-1 (print)

OBSAH

Jak to všechno začalo	7
Není myš jako myš	13
V syslím pelechu	19
Veverka	25
U zajíců	31
Kde je kachní hnízdo?	37
U lidí	43
Domů	51
O autorce	54

JAK TO VŠECHNO ZAČALO

Budu vám vyprávět příběh – příběh o velké odvaze a malé myšce, tedy vlastně myšákovi. Tak tenhle myšák se jmenoval... Jak on se vlastně jmenoval? Víte, že už ani nevím? Nikdo mu totiž neřekl jinak než Plašmyška, protože to byl pěkný strašpytlík, bojínek a bázlivec. Zkrátka, všeho se bál. Bál se ráno otevřít oči, jestli se náhodou neprobudil v cizím pokojíčku, bál se jít do myší školky plné neznámých myšátek, bál se jít do obchodu, že zapomene, co má koupit, a tak bychom mohli pokračovat do nekonečna. Seděl raději doma a koukal se z okna.

„Ten sníh se krásně třpytí,“ zajásal Plašmyška jednou ráno. „To je nádhera.“

„Tak pojď, půjdeme postavit sněhuláka,“ nabídla mu jeho maminka.

„Hm, to radši nééé. Já se bojím, že by mě zábly nožičky,“ nedal se sněhovou nádherou zlákat myšáček a raději si vzal pastelky a sněhuláka nakreslil.

„Je to moc hezký obrázek,“ pochválil ho tatínek, když se večer vrátil z práce. „Ale měl bys sebrat odvahu a postavit opravdového sněhuláka.“

Jednou chtěla vzít Plašmyšku sestřička Eliška na jarní slavnost.

„Jen pojd' s námi,“ přemlouvala ho i Eliščina kamarádka myška Anežka. „Budeme zdobit květinami slavobránu a tancovat kolem ohně.“

Plašmyška se rozhodl, že půjde. Už skoro hledal boty, ale pak si uvědomil, že se vlastně bojí ohně, a tak šly Eliška s Anežkou jako obvykle samy.

Koncem léta u dveří myšího domečku zaklepal velký, neznámý myšák. Plašmyška strachem ani nedutal. Seděl schoulený pod stolkem v obýváku a třásl se. Maminka se ale naštěstí nebála a dveře otevřela, takže jejich nový soused myšák Hubert nemusel dlouho čekat.

„Dobrý den, sousedko,“ pozdravil maminku s úsměvem. „Chtěli bychom se poznat se všemi sousedy, proto pořádáme v sobotu slavnost a rádi bychom vás na ni pozvali. Přijdete?“

„Moc rádi,“ odvětila maminka a hned se s tatínkem domlouvali na dárku, který novým sousedům přinesou.

A Plašmyška? Ten se rozhodně netěšil, ani dárek ho vůbec nezajímal. V jeho malé hlavince už se totiž začaly rojit obavy z návštěvy. Co když se mu v jejich domě nebude líbit? Co když jsou to zlí myšáci a chystají na všechny past? Co když mu nebude chutnat jídlo, které připraví? No, můžete si sami domyslet, jak to dopadlo. Ano, správně. Maminka, tatínek i Eliška šli svátečně nastrojeni na slavnost sami a Plašmyška zůstal doma. Seděl u okna a napínal uši, aby škvírkou v okenním rámu něco z té slávy zaslechl.

„Proč nepřišel i váš synek?“ ptal se u dveří myšák Hubert tatínka. „Máte přece ještě synka, nemám pravdu?“

„Ano, máme, ale je to takový bázlivý Plašmyška a raději zůstal doma,“ odpověděla za tatínka Eliška.

„Plašmyška, Plašmyška,“ rozesmály se sousedovy děti a točily se přitom dokolečka.

Myší mámě z toho bylo smutno.

„Ale no tak, to přece nevadí. Třeba sebere trochu odvahy a příště přijde s vámi,“ usmál se na ni děda myšák, který všechno sledoval.

Plašmyška poslouchal a přemýšlel. „Sebrat odvahu... to se lehce řekne. Ale kde se taková odvaha sbírá?“

Bylo mu to moc líto, až ho to samotného zaskočilo. Ještě nedávno by mu bylo jedno, že se mu posmívají a říkají mu Plašmyška. Doma za oknem mu je dobře. Ale najednou to nemohl doma vydržet.

Když ho maminka přišla druhý den vzbudit, našla jen prázdnou postel. Nad ránem si Plašmyška sbalil raneček a vyrazil do světa. Doma nechal rodičům jen lístek se vzkazem: Najdu ve světě tolik odvahy, kolik unesu, a vrátím se domů.

NENÍ MYŠ JAKO MYŠ

Ono se snadno řekne sebrat odvahu, ale kde se taková odvaha hledá? Kde se sbírá? Vlastně by se nejraději otočil a vrátil domů, ale pak si vzpomněl na sestřičku Elišku, myšku Anežku a jejího brášku Fandu a vážně jim nechtěl být pro smích. Nadhodil si raneček na zádech a šel dál.

Před sebou měl klikatou polní cestu plnou výmolů, kamení a děr. Opatrně našlapoval, aby si náhodou nezlomil nohu. Ke kláskům na poli se raději vůbec nepřibližoval, co kdyby za nimi číhalo nebezpečí. Každé zašustění ho děsilo, ale kráčel dál. Najednou křup šust a stojí před ním tři vypasené krysy. Plašmyška leknutím úplně nadskočil, ale statečně k nim vykročil. On totiž, abyste tomu rozuměli, nevěděl, že to jsou krysy. Nezapomeňte, že zatím celý život strávil zalezlý doma, a tak si myslel, že jsou to prostě jen myši jako on, jen trochu přerostlé.

„To se mi ulevilo,“ oddechl si Plašmyška a pozdravil potouchlá zvířátka.

Proč potouchlá? To za chvíli pochopíte. Krysy z našeho příběhu jsou totiž pěkné potvůrky, a navíc pořádně zlomyslné.

„Co se tady poflakuješ, myšáku?“ pustil se do něj neurvale krysí kluk.

+

„Jsem na výpravě. Hledám odvalu. Nevíte náhodou, kde by se dala nasbírat?“

„Chacháá,“ rozřehaly se křesy. „To jsi na správné adrese,“ odpověděly a ukazovaly na zrnka pšenice, která se povalovala všude kolem. „Jen si jich nasbírej, kolik potřebuješ.“

Plašmyškovi radostí poskočilo srdíčko. „Děkuju vám!“ vykřikl šťastně.

Křesy s potěšením sledovaly, jak si raneček plní zrním.

„A teď už můžu domů,“ říkal si a chtěl zamířit zpátky do myšího domečku. Jenže ouha, než si stačil nasbírat

pořádnou zásobu, začalo se stmívat a tmy se Plašmyška bál snad ze všeho nejvíc.

„No co, mám přece plný ranec odvahy,“ řekl si statečně. Snědl zrnko a šel dál. Věřte, nebo ne, tma mu najednou vůbec nevadila.

„Húúú, húúú,“ ozvalo se mu přímo nad hlavou.

„Sýček!“ vyděsil se Plašmyška a honem sahal pro další zrníčko. „Uf, ještě že mám tu odvalu,“ pochvaloval si. Pak si našel klidné místečko v houští, přikryl se kusem lopuchového listu a až do rána spal jako dudek.

To je ale krásný den, pousmál se po probuzení Plašmyška. A nejvíc ho těšil jeho plný ranec a pomyšlení, že jeho výprava tak brzy skončila. To bude mít maminka radost.

Vyrazil na cestu, ale daleko nedošel. Tentokrát za to nemohlo žádné nebezpečí, nýbrž ostružiník, který rostl kousek od lesa. Plašmyška byl totiž pořádný mlsoun. Zobnul si zrníčko z ranečku, aby se nebál, že se píchne o trny, a už si pochutnával na ostružinách.

„Koukej nám něco nechat, ty nenasyto,“ ozvalo se najednou za ním.

Byly to ty stejné krysy, které potkal včera. Ony ho ty potvůrky celou dobu sledovaly. Byly totiž zvědavé, co bude dál se zrníčky dělat.

„Jéé, to jste vy,“ zaradoval se myšák. „Rád vás vidím. Musím vám ještě jednou poděkovat, myšáci. Ta nasbíraná odvaha mi moc pomohla.“

A krysy? Těm už dlouho pocukávaly koutky potlačovaným smíchem, až to nevydržely a rozesmály se na celé kolo.

„Chachacha, checheche... Je to jenom obyčejné zrní, ty moulo. A my jsme krysy, žádný myši, rozumíš? Pamatuj si to,“ křičely jedna přes druhou a utíkaly pryč.

Plašmyška jen nevěřícně zíral. Pak sáhl do ranečku a začal zrníčka jedno po druhém vyhazovat.

V SYSLÍM PELECHU

